

2det District (Tscherning) forleden fremsat en svar Anke over Dverformynderi- og Bestyrelsen. Jeg kalder det en Klage af megen Betydning, at de Umyndiges Midler sagdes at henligge uforrentede i en ulovmæssig lang Tid (ja! ja!). Det er let at fremsføre Anker, at fremsføre Klager uden at motivere disse Klager, uden at oplyse de specielle Tilfælde, uden at see hen til, om der ikke har været tilstrækkelige Grunde tilstede, hvorfor deslige Midler maatte have henligget, uden at der derfor just kan klages over de paagældende Dyrigheder. Det er let at fremsætte saadanne Klager, men det er vanskeligt at forudsee, om en Omorganisation af de vedkommende Institutioner vilde medføre, at alle disse Mangler bleve afhjulpne, eller om ikke andre Mangler kunde fremstaae. Deslige Klager fremsættes hyppigt uden at begrundes, siger jeg, og skulde det paagældende Ministerium, hver Gang en saadan Anke fremsættes, tage til Gjenmæle, da er jeg overbevist om, at Discussionerne ville i høi Grad forlænges uden nogen sand Nytte. Det er kun naar Ankerne motiveres, at det paagældende Ministerium kan finde sig besøiet til at undersøge Sagen og derefter fremsføre de Oplysninger som maatte godtgjøre, om der har været tilstrækkelig Anledning til Anke eller ikke. Naar da det ærede Medlem, der sidst talte, fremsatte det som en almindelig Regel, at den, der tier, han samtykker; maa jeg forvare mig imod, at denne Regel anvendes for mit Vedkommende, thi jeg tier ofte, uden at jeg derfor troer at kunne samtykke eller nære den samme Mening som den, der udtales her i Salen.

Varfod: Jeg troede virkelig, at jeg havde gjort det overflødigt for den ærede Justitsminister at give denne sidste Erklæring, da jeg udtryffeligt sagde, at Ministeriet i Gjærningen har beviist, at enhver Regel har sin Undtagelse, ogsaa den, at den, som tier, han samtykker (Latter). Som en Følge heraf mener jeg, at jeg ikke behøver at opholde mig ved hvad den ærede Justitsminister sidst sagde (Nei!). Naar den ærede Justitsminister har tilladt sig at yttre, at der ofte her i Thinget fremkommer Bemyndigelser og Klager uden Hjemmel og Beviis, saa glæder det mig, at der ved dette den ærede Justitsministers Angreb ikke kan

være sigtet til mig personligt, og som en Følge deraf skal jeg tage mig det let, skjøndt jeg i modsat Fald ogsaa skulde have gjort dette; men jeg maa gjøre opmærksom paa, at den ærede Justitsminister anvender det paa, ikke hvad der er sagt og fremsført af mig, men paa hvad der er sagt og fremsført af Folkethingets Finantsudvalg, der dog mindre maa kunne ansees at fremsføre saadanne Bemyndigelser og Klager uden Beviis og Hjemmel, end det muligt kunde være tænkeligt, at en enkelt Rigsdagsmand kunde i et mindre bevogtet Dieblit. Det er altsaa ikke paa mig den ærede Justitsministers Bemyndigelse er mentet, men det er paa Rigsdagens Finantsudvalg, og det er, uagtet jeg visse stød udenfor det, imod denne Mønten paa Udvalget jeg upartiff har anseet mig for opfordret til at erklære dette.

Tscherning: Da det er en personlig Bemærkning, jeg agter at gjøre, saa troer jeg, uagtet den rigtignok ligger aldeles udenfor den Sag, der nu foreligger, at jeg tør komme ind paa den. Jeg vil nemlig gjøre den ærede Justitsminister opmærksom paa, at dersom enhver Ting, som en Rigsdagsmand her fremsfører om de og de Tilstande, skulde bringes frem med lovgyltige Beviser, saa vilde vor Stilling her være yderst vanskelig. Det maa være tilstrækkeligt naar en Rigsdagsmand fremkommer med sin Dverbeviisning; hans Ord bør da staae til. Troende, indtil det Modsatte bevises, og den ærede Justitsminister vil ikke kunne modbevise, naar det kommer til en alvorlig Undersøgelse, at der jo ved Skifteforvaltningen — for det var ikke Dverformynderi- og Bestyrelsen jeg talte om, men Skifteforvaltningen i det Hæle taget — henligger Penge i lang Tid, uden at man skal kunne finde noget Motiv dertil, at de henligge, hvor der er Sikkerhed for, at Boet ikke paa nogen Maade er insolvent, og ikke bliver deelt deelsviis mellem de paagældende Arvinger. Der finder en Mangfoldighed af denne Art Tilfælde Sted, og skulde Justitsministeren ønske, at jeg andrager paa en parlamentariff Commission for at undersøge dette vigtige Forhold hos samtlige Justitsbetjente her i Landet, da skal jeg ikke vige tilbage derfor, og ved denne Commission skal det da komme ud, at der just i denne